MUL'C 2019/2020

Šolsko glasilo OŠ Tržič

GLASILO OŠ TRŽIČ (JUNIJ 2020)

Prelom:

Tjuš Aljančič, Martina Verč

Mentorica glasila, urejanje in lektoriranje:

Martina Verč

NASLOVNICA, likovni prispevki in fotografije so delo učencev in učiteljev OŠ Tržič. Izbral jih je učitelj Brane Povalej.

Dragi bralci!

Šolsko leto se bliža koncu, hitro je minilo. Tudi letos je pred vami šolsko glasilo, ki pa ga boste letos lahko listali samo preko računalnika, tablice, telefona. Tokrat je spet samo v e-obliki, saj je novi virus nekoliko upočasnil tudi vaše ustvarjanje. Kljub temu se je nabralo nekaj zanimivih prispevkov, ki so pred vami. Upam, da bo branje zanimivo in zabavno in da vam bo popestrilo vroče počitniške dni.

Želim vam lepo in zdravo poletje

Martina Verč

Kristjan Kumlanc, Marko Manojlović, Ali Bapić, Daris Alijagić, Elton Xoxhaj, Hazim Šehić, Samo Zadražnik, Janez Meglič, Matic Primožič, Edis Sadiković, Marija Perne, Iza Gros, Martina Maselj, Anej Fujs, Klara Toporiš, Anja Meglič, Nuša Ribnikar, Teja Kovač, Erik Štrukelj

Razredničarki: Sergeja OSREDKAR in Irena ŽNIDARIČ

Nika Nemec, Anja Brkić, Mariša Kos, Amra Koštić, David Golmajer, Maša Kovačević, Nejc Rozman, Svit Belhar, Urban Podrekar, Tai Uzar, Jernej Dovžan, Nali Belhar, Timotej Leitinger, Nik Škrjanec, Nemanja Maksimović, Amar Ćatić, Gašper Meglič

Razrednik Viktor ŠVAB

Najboljša učenke OŠ Tržič v šolskem letu 2019/2020 je IZA GROS.

Iza je bila vsa leta odlična učenka. Aktivno se je vključevala v različne šolske projekte. Je bistra, skrbna, vztrajna, večna perfekcionistka. Svoje delo vedno opravi zelo hitro in z veliko mero odgovornosti. Je prijetna, vljudna in rada pomaga. Njeni čitljivi in urejeni zapiski so reševali iz zadrege marsikaterega sošolca. Je zelo vedoželjna in težko bi našli področje, ki je ne zanima.

Pravijo, da sta matematika in glasba povezani sopotnici in tudi Iza je našla svojo ljubezen pri obeh. Veliko let je obiskovala glasbeno šolo, kjer se je učila klavir. S svojim smislom za recitacijo in glasbo je sodelovala na številnih šolskih prireditvah. Udeležila se je številnih tekmovanj, kjer je redno dobivala priznanja. Sodelovala je v šolskem dramskem krožku, dosegla naziv zlata bralka, ki ga dobijo le učenci z opravljeno bralno značko v vseh letih šolanja. V prostem času je sproščena, nasmejana in dobra prijateljica.

Njene številne vrline ji bodo v bodoče gotovo pomagale uresničiti sanje in nizati uspehe še naprej.

Izi Gros za njene dosežke iskreno čestitamo in menimo, da je v šolskem letu 2019/20 res najboljša učenka OŠ Tržič.

ZLATA BRALCA

V tem šolskem letu imamo samo dva zlata bralca. Zlati bralci so tisti učenci, ki so vseh devet let pridno brali in vsako leto opravili bralno značko. To sta Iza Gros in Samo Zadražnik. Zveza prijateljev mladine Slovenije letos poklanja zlatim bralcem knjigo Andreja Rozmana Roze Pesmi iz galerije.

Bravooo!

NAŠI ODLIČNJAKI

Nika Nemec, Mariša Kos, Iza Gros, Marija Perne, Nuša Ribnikar, Samo Zadražnik, Nali Belhar in Timotej Leitinger

ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE

Kot vsako šolsko leto, sem se tudi letos udeležila tekmovanja za Cankarjevo priznanje. Krovna tema tekmovanja 2019/2020 je bila Jaz, ti, mi vsi. Šolsko tekmovanje je potekalo v torek, 12. novembra 2019. Zanj je bilo potrebno prebrati knjigo z naslovom Preživetje avtorja Igorja Karlovška. Na tekmovanju na šolski ravni sem zmagala in zatem so se začele resnejše priprave na naslednjo stopnjo. Območno tekmovanje je potekalo v četrtek, 9. januarja 2020, na Osnovni šoli Mojstrana. Tam sem dosegla 44 od 50 možnih točk, kar me je popeljalo na zadnjo stopnjo – državno tekmovanje.

Spomnim se, da sem se na regijsko tekmovanje dolgo pripravljala in vložila precej truda, vendar sem imela pri spisu kar nekaj težav. A to se ni moglo primerjati s tem, kar me je čakalo na državnem tekmovanju. Z mentorico Azemino Cinac sva skupaj preživeli veliko več ur kot na prejšnjih pripravah. Včasih sva se dobili po pouku, velikokrat pa kar med rednimi urami pouka, zato sem bila velikokrat odsotna. Pogoj za državno tekmovanje je bila poleg že prebrane knjige antologija desetih avtorjev z naslovom Geniji z nasmehom. Zadnje tri tedne pred tekmovanjem sem imela intenzivne priprave skoraj vsak dan.

Na tekmovanju sem uporabila znanje, ki sem ga pridobila v razponu štirih mesecev. Še enkrat sem prebrala knjigo Preživetje ter ponovila vsa gradiva, s katerimi sem se ukvarjala pred regijskim tekmovanjem; knjigo Geniji z nasmehom pa sva skupaj z učiteljico dodobra predelali. Z mentorico sem bila v stiku tudi preko e-maila. Državno tekmovanje je potekalo v soboto, 7. marca 2020, na Osnovni šoli Šiška v Ljubljani. Časa za pisanje je bilo dovolj – eno uro in pol. Na tem tekmovanju sem dosegla 43 od 50 možnih točk, za kar sem prejela zlato Cankarjevo priznanje ter dosegla peto mesto v državi.

Rada bi se zahvalila svoji mentorici Azemini Cinac. Skozi dolgo potovanje do vrha mi je bila vedno na voljo in brez nje se moji cilji ne bi uresničili. Za vsakim uspešnim rezultatom stoji dober mentor. Velikokrat se nanje pozabi, vendar gre veliko zaslug prav njim, saj svoje tekmovalce vodijo v pravo smer in jih odlično pripravijo.

Marija Perne, 9. a

TRŽIŠKI OSNOVNOŠOLCI RAZISKUJEJO

NA EVROPSKI NOČI RAZISKOVALCEV

V petek, 27. septembra 2019, so se učenci, ki obiskujejo izbirni predmet kemija, in mladi raziskovalci udeležili aktivnosti v okviru Evropske noči raziskovalcev, ki so potekale na različnih lokacijah v Ljubljani.

Zapisali so:

Zelo mi je bil všeč pobeg iz predavalnice. Bile so zanimive naloge, treba je bilo res dobro premisliti. Edina stvar, ki mi ni bila všeč, je bil čas. Mogoče ga je bilo čisto malo premalo.

Marija Perne

Pobeg iz predavalnice mi je bil zelo všeč. Čeprav se nekaterih znakov in nalog še nismo učili, nam je šlo dobro, saj smo bili v skupini zelo organizirani. Všeč so mi bile tudi stojnice na trgu, kjer smo spoznavali kamnine in raziskovali njihov izvor.

Maj Soklič

Všeč mi je bilo, ko smo morali pobegniti iz predavalnice. Spoznal sem veliko novih kamnin in izvedel, kaj se zgodi, ko vrtnico potopiš v tekoči dušik.

Matic Soklič

Všeč mi je bil pobeg iz predavalnice. Spoznal sem veliko novih kamnin za izdelovanje telefona.

Anej Jenko

Zdi se mi, da je bil pobeg iz predavalnice zelo dobra ideja, saj smo učenci razmišljali, obenem pa smo se zelo zabavali. Celoten dan je bil zelo poučen in vesela sem, da sem se ga imela priložnost udeležiti.

Mariša Kos

Pobeg iz predavalnice je bil zelo zabavna izkušnja, pri kateri smo uporabljali svoje znanje matematike in z manjšo težavo našli izhod.

Timotej Leitinger

Celoten dan mi je bil zelo všeč, saj smo veliko razmišljali in se hkrati zelo zabavali.

David Golmajer

UČITELJ PODOBO NA OGLED POSTAVI

(prirejeno po Francetu Prešernu)

Na OŠ Tržič se zavedamo, da se kultura prenaša tudi z učenjem in predvsem z dobrim zgledom. V počastitev slovenskega kulturnega praznika smo zato pripravili prireditev, na kateri smo nastopali samo učitelji in delavci šole – za svoje učence. Za dobro uro smo se spremenili v pevce, deklamatorje, igralce, tolkaliste, instrumentaliste, slikarja … Poimenovali smo jo Prešerno o Prešernu.

Na odru so tako zaživele Prešernove pesmi Zdravljica, Povodni mož, Železna cesta, Kam in avtorski pesmi naše učiteljice in ravnatelja. Preizkusili smo se v igranju na cajone in ukulele, zelo posebna in drugačna je bila pravljica o Pepelki, brez Kriške gore pevcev učiteljskega pevskega zbora pa tudi ni šlo. Svoj lonček medgeneracijskega sodelovanja so dodale še plesalke Univerze za tretje življenjsko obdobje, med katerimi je bilo kar nekaj naših upokojenk. Učenci so nas sprejeli s spoštovanjem in nagradili z močnim aplavzom. To je bila daleč najbolj uspešna učna ura, ki jo bomo v bodoče z veseljem ponovili.

Mojca Čadež

Pa še nekaj misli učencev o prireditvi:

Prireditev je bila zelo zanimiva, ker je bila drugačna kot po navadi. Učitelji so se zelo potrudili. Vživeli so se v svoje vloge in pokazali, da je bilo v to vloženega veliko truda. Verjetno smo ena redkih šol, ki smo bili deležni take predstavitve.

Nina Pavšek

Najbolj mi je bila všeč pravljica o Pepelki, ker je bila zanimiva in hkrati smešna. Učiteljica Darja je zelo lepo naslikala Franceta Prešerna. Tudi pevski zbor učiteljev je bil odličen.

Sara Nadvešnik

Bilo je zelo zanimivo in zabavno. Zelo sem uživala. Učitelji so lepo peli in igrali. Veliko novega sem izvedela o Prešernu.

Eva Gramc

Učitelje sem spoznala v drugi luči. Bili so drugačni, kot smo jih vajeni v učilnicah. Bili so veseli, razigrani, nasmejani.

Melisa Halilović

Bila je odlična, zabavna in kulturna predstava. Zelo mi je bilo všeč, da so tudi učitelji pokazali svoje skrite talente. Uživala sem, ko so igrali na instrumente.

Pika Brodar

OBISKALI SMO DOGODEK DIGITALNO = REALNO = NORMALNO

V sredo, 9.10.2019, smo z učenci izbirnih predmetov računalništva (multimedija in računalniška omrežja) v Knjižnici dr. Toneta Pretnarja obiskali dogodek Digitalno = Realno = Normalno. Učenci so spoznali novo tehnologijo oziroma virtualno realnost. Lahko so preizkusili virtualna očala in preko njih igrali različne igrice, npr. košarko, operacijo mačka, desko na vrhu stolpnice …).

Na začetku smo se spoznali s 3D oblikovanjem in razširjanjem resničnosti. V roke smo dobili tablico in si nadeli očala, ki so nas popeljala v zgodovino. Lahko smo videli samostan Žička kartuzija in sobo, v kateri je sedel menih ter pisal knjigo.

Na svoje mobilne telefone smo si naložili posebno aplikacijo, ki je iz za to prirejene knjige projicirala pravega dinozavra, ki je stal na knjigi, ali pa smo ga povečali v naravno velikost in je stal nad nami (seveda le v telefonu). S posebno aplikacijo smo upravljali tudi navidezni dron.

Spet malo naprej smo igrali košarko. S posebnimi očali in igralno palico smo “metali žogo na koš”.

Strah pred višino smo odganjali z navideznim skokom s stolpnice.

S pomočjo VR očal smo se znašli v žilah in opazovali eritrocite, levkocite, trombocite, celične membrane …

Podobno smo s pomočjo VR očal dobili možnost vpogleda v telo mačke.

Poskusili smo sobno kolo, ki je bilo povezano z računalnikom. Na računalniku je bil teren, po katerem smo vozili. Ko se je teren spremenil, se je spremenila tudi težavnost vožnje.

Učenci so bili nad videnim navdušeni, saj takšnega dogodka v Tržiču še ni bilo.

Mentorica
Sergeja Osredkar

ČLOVEK V KVADRATU

Tudi v času šolanja na domu sta mlada raziskovalca tržiške šole, Nejc Rozman in Timotej Leitinger, pridno delala. Pri delu sva jima pomagali mentorici Romana Turk in Maruša Turk.

Raziskovala sta simetrije človeškega telesa, ki jih je v svoji znani sliki Vitruvijevega človeka opisal Leonardo da Vinci.

Primerjala sta razpon rok in telesno višino.

Izmerila sta petdeset prostovoljcev različne starosti in ugotovila, da meritve dokazujejo, da sta si razpon rok in človekova višina, zelo podobni, pri določenem odstotku ljudi pa enaki.

Presenetljivo se je izkazalo, da je imel renesančni umetnik prav, ko je to simetrijo predvidel v svojih zapisih pod skico.

Primerjala sta tudi obraze prostovoljcev in poskušala z matematičnimi meritvami ugotoviti, ali so simetrični.

Ugotovila sta, da ima zelo malo ljudi povsem simetričen obraz.

Z nalogo sta zmagala v skupini Matematika in logika na regijskem srečanju mladih raziskovalcev.

Najpomembnejša ugotovitev po zaključku meritev pa je, da je lepo in prav, če je čim več ljudi manj simetričnih, a zato bolj originalnih.

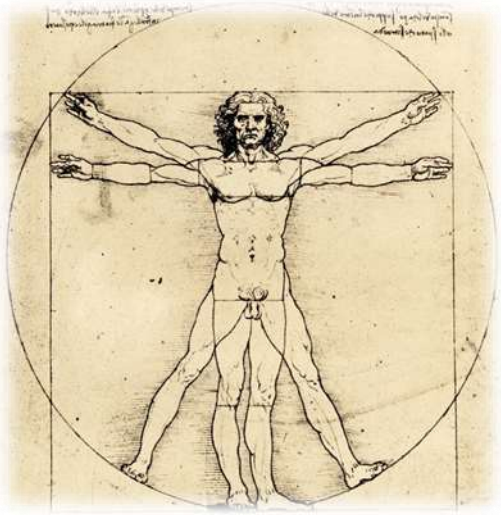

https://www.wsj.com/articles/italian-court-lVir:
https://www.wsj.com/articles/italian-court-lets-leonardos-vitruvian-man-travel-to-france-11571247188
ets-leonardos-vitruvian-man-travel-to-france-11571247188

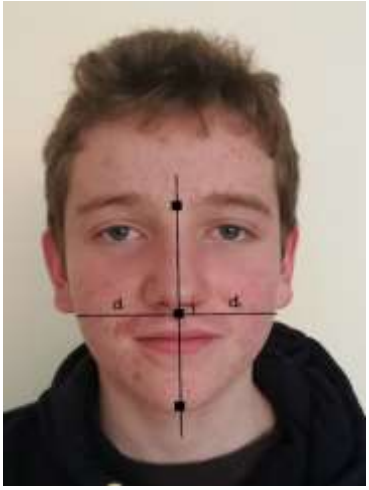

Tekst: Romana Turk

Fotografija: Nejc Rozman

TAKE VESOLJSKE

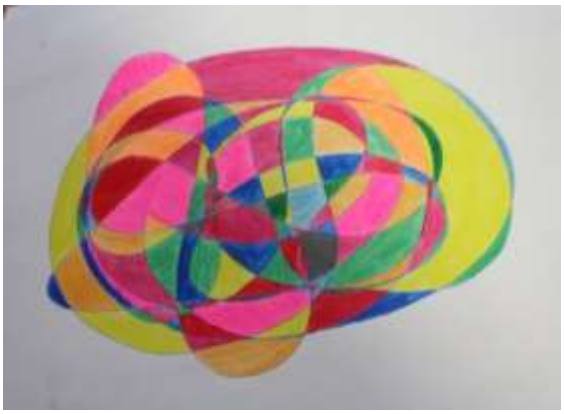

Ko v mišji luknji postane tesno,
ponovno se dvigni visoko v nebo.
Leti med zvezdami, bodi vesel.
Nič ni narobe, če bi si zapel.

Srečo sipaj visoko z neba,
srečo podeli, kjer se le da.
Ker srečo deliti res je lepo
in s tem razsvetliti črno nebo.

Rebeka Škoberne, 5.a

V luknji te čakajo
torta, mafin in omaka.
Mljask, mljask.
Dobro je.

In zdaj naprej z velikim korakom
če hočeš do oblakov.
Gre tudi do lune.
In nazaj.

Ana Dovžan, 5.a

Ko se zjutraj zbudiš,
skozi okno nekaj vidiš.
Vstaneš, pogledaš,
in še vedno gledaš.

Pa se čudiš, kaj je to.
In če je to, kar misliš,
je to veliko čudo –
majhen zelen vesoljec.

Eva Gramc, 5.a

Ko si daleč, blizu sonca,
ti je vroče, ne hladno.
Nimaš hrane, nimaš lonca,
je na Marsu res prazno?

In ko prideš blizu Lune,
res je svetlo in lepo.
Tam dobiš denar iz kune,
vesoljsko gleda te oko.

Pika Brodar, 5 .a

RECEPTI ZA DOBRE OCENE

Sestavine: • učenje • pisanje domačih nalog • poslušanje • znanje • sodelovanje	**Postopek:** Najprej naredi domačo nalogo, nato eno uro počivaj. Sledi učenje za predmete, ki so na urniku naslednjega dne. Zelo pomembni sestavini sta poslušanje in sodelovanje pri pouku. Uporabljaj ju kar naprej. Če upoštevaš vsa navodila, je uspeh zagotovljen. **Pa dobro znanje!** **Gabrijela Meglič, 4. b**

Sestavine: zvezek, delovni zvezek, učbenik, svinčnik, tišina, koncentracija, trud, volja …

Priprava: V tišini svoje sobe si počasi vse pripraviš na mizo. Odpreš zvezek in prebereš snov. S svinčnikom podčrtaš vse pomembno, posebno pa tiste stvari, za katere si prepričan, da jih bo učiteljica spraševala. Z močno voljo in veliko truda vse večkrat preberi. po dolgem ponavljanju v glavi zaslišiš glasove, ki ti govorijo: »Kar ti v glavi ostane, ti nihče ne vzame!« Seveda je to glas moje mami. Z veliko truda in malo odmora se lahko veliko naučiš.

Luka Fišteš, 4. b

Živijo!
Ime mi je Taira in svetovala vam bom, kako se lahko izognete slabim ocenam. Sprostite misli in uživajte v oddaji Čudaško.
1. Pojej ogromno hrane, da se boš bolje zbral.
2. Uči se v »privat« bazenu.
3. Igraj se s potrebščinami, da boš bolj utrujen.
4. Veselo nagajaj vsem članom v družini.
5. Prepisuj od najpametnejšega.
Adijo!

Taira Salkić, 4. b

Sestavine: zvezek, škarje

Najprej odpri zvezek in tisto, česar ne znaš, večkrat preberi. Tudi kar znaš, preberi še enkrat. Nato zapri zvezek in v mislih sprašuj sam sebe. Če ti je lažje, na list napiši vprašanja in odgovore. V šoli snov lahko ponoviš. Pri spraševanju ali pisanju testa se ne zmoti. V torbo daj zajca za srečo, na list nariši metuljčka, ga izreži in napiši rešitve.

Sara Pobežin, 4. b

Učenci 2. a razreda

NASTANEK VAMPIRJEV

Živel nekoč je lep mlad fant,
najlepši med vsemi.
Ljubezen ga ganila ni.
Vse, kar kdaj je hotel,
vse njegove sanje
bile so raziskovanje.

Leto osemnajst je trkalo na vrata,
ga klicalo: »Pridi že, ne bom čakalo!«
Fant je odhitel v svet,
dogodivščino dož'vet.

Leto 25 je že prišlo,
on pa še ni končal z dogodivščino.
Še tri morja treba b'lo je obiskat
in cel svet še prepotovat.

Leto 70 je prišlo,
ga v hrbet kljuvalo.
Bil je šele na polovici,
ga je skrbelo!

Prišla je huda smrt,
bil na poti v nebesa je,
ko zagledal njega je.
HUDIČ pred njim je stal!

Sklenil je dogovor,
ustvaril hud pogovor.
Pogodba bila je taka.
V zameno za življenje večno,
plačal mu bo z dušo srečno.

Omenil pa ni, da v zameno
rabi piti kri ljudi.
Naj se tega on drži
ali pa naj v peklu se kadi!

Van Voglar 8.a

KLJUNAŠ GAJA-DARI (avstralska pravljica)

Račka, ki je bila Bigunova ujetnica, je izvalila mladiče. Njene prijateljice so se zbrale okrog gnezda. »Pride, popelji svoje mladiče in jih nauči, da bodo imeli radi vodo.«

Stopila je iz gnezda, sledila pa sta ji le dva otroka. In kakšna sta bila ta dva mladiča! Prijateljice so zagnale vik in krik. Spraševale so se, čigava sta. »Moja,« je ponosno dejala račka. Ni želela povedati, da tudi njo bega, zakaj sta mladička drugačna od nje. Namesto perja sta imela kožušček in namesto dveh štiri noge. Kljun je bil pa račji in tudi med prsti sta imela plavalno kožico. Na zadnjih pa sta imela konice sulic, kot njun oče Bigun.

»Odpelju ju proč!« so vpile race in s krili udarjale po vodi. »Odpelji ju, preden odrasteta ju pobijemo, če ne bosta onadva nas!!!« Zagnale sta tak kraval, da mami rački ni preostalo drugega, kot da s svojima mladičkoma odide.

Ni vedela, kam naj gre, saj jo Bigun spet lahko ujame in ji pokonča otroka, ker sta se izvalila iz jajca in imata plavalno kožico med prsti. Odločila se je, da gre ob reki navzgor do visokih gor. Tam se bodo lahko skrili pred vsemi. Na poti je le s težavo prepoznala domačo rečico, saj je bila čisto drugačna od tiste v domačem taboru. Ustavila se je, vendar ni dolgo živela. Mladička sta jo začela zavračati, ko sta opazila, da je drugačna od njiju. Ker sta se ji začela izogibati, ni več iskala hrane, zato je shirala in umrla.

Mladička sta nadaljevala svoj rod. Kmalu so se tako razmnožili, da ni bilo več gorskega potoka, ob katerem jih ne bi bilo. To je pleme, ki mu ni para pod soncem.

Tako je nastala posebna avstralska žival – kljunaš.

Tinkara Bohinjc, 5. b

KRALJEVIČ IN ZDRAVILO

Pred davnimi časi je za devetimi gorami in devetimi vodami živela grofica. Imela je sina, ki je bil kraljevič.

Nekega dne je mama zbolela. Kraljeviču je naročila, naj iz hleva vzame konja in gre iskat zdravilo. Dala mu je 100 goldinarjev.

Odpravil se je, vendar je vedel, da na trgu ne bo dobil dobrega zdravila. Pot je bila dolga, dvanajst ur je jezdil konja in končno sta se ustavila. S seboj je imel tri sendviče in vodo.

Naslednji dan sta šla naprej. Kraljevič je zagledal tri table in tri poti. Na prvi tabli je pisalo, da na tej poti prežive samo konj, na drugi, da preživi samo človek, na tretji pa naj ne bi preživel nihče.

Kraljevič je izbral pot, ki je bila naklonjena ljudem. Nenadoma je iz grma skočil medved, vzel konja in ga pojedel. medved je nato kraljeviču rekel, da mu bo pomagal, ker mu je pojedel konja. Kraljevič mu je povedal, kaj išče. Medved je ugotovil, da išče feniksa, ker so njegove solze zdravilne.

Peljal ga je do gradu, kjer je živel feniks. Potem mu je dal nekaj napotkov in kraljevič je šel v grad. Tam je zgrabil feniksa in hitro stekel ven, nato pa oddirjal na medvedovem hrbtu.

Kraljevič se je zahvalil medvedu, nato pa odšel k bolni mami. Mama je po prvi solzi ozdravela. In srečno sta živela do konca svojih dni.

Jop Cerkovnik, 4. b

Učenci 2. a razreda

GROFICA IN MLADENIČ

Za sedmimi gorami je stala majhna hišica. Takoj zraven pa velik grad. Tam je živela najlepša grofica, v majhni hišici pa zelo lep mladenič.

Nekega lepega poletnega dne je šla grofica v park. Tam je bil tudi mladenič. Ko je zagledal grofico, se je takoj zaljubil vanjo. Grofica je stekla v grad povedat očetu, da ji je mladenič všeč. Oče pa ji je rekel, da se mora poročiti s princem. Ravno tisti dan pa je princ zbolel. Zdravniki so ga skušali rešiti, a jim ni uspelo. Ko je kralj slišal, da je princ umrl, je rekel grofici, da se lahko poroči z mladeničem. Stekla je v park in mladenič jo je na kolenih zaprosil, če bi se poročila z njim.

Na poroko sta povabila kralja, kraljico, mladeničeva brata in mladeničevega očeta. Poroka je bila zelo vesela. Naslednji dan sta kupila hišo in tako srečno živela do konca svojih dni.

Lovro Mirt, 4. b

COPRNICA ZOFKA

Včeraj je Zofko poklical agent za stanovanja. Pogovarjala sta se o tem, da bo morala Zofka prodati svojo hišo, saj je imela prevelik dolg. Plačati bi morala 1 000 000 €, toliko pa je bila vredna njena hiša.

Zofka je poklicala Strašnika in ga vprašala, če bi lahko živela pri njem. Dovolil ji je. A kmalu zatem je na lotu zadela 2 000 000 €. Poklicala je agenta in Strašnika. Agent ji je rekel, da je nekdo že kupil hišo in da se mora vseeno odseliti. Zofka je bila tako žalostna, da je šla spat.

V sanjah pa je ugotovila, da stanovati pri Strašniku sploh ni tako slabo.

Ana Dovžan, 5. a

Zjutraj se je Zofka zbudila in začela iskati metlo. Bila je jezna, saj je njen načrt splaval po vodi. Nameravala je na doooolgo potovanje, a metla, ki se ji je skrila, je pokvarila vse.

Metla je bila čisto tiho v Zofkini omari, ko pa se je le premaknila, jo je Zofka takoj našla. Odprla je omaro, metla pa je švignila mimo nje in oddivjala po stopnicah. Zofka jo je skušala ujeti, vendar je to kar nekaj časa trajalo. Ko jo je ujela, jo je najprej premikastila, metla pa se ji je hitela opravičevati. Na koncu ji je le oprostila.

Nazadnje sta šli obe spat, a ko se je Zofka spomnila včerajšnjega dne, je spet postala jezna na metlo.

Larisa Rožič Pavšek, 5. a

Coprnica Zofka je vstala že zgodaj zjutraj. Odločila se je, da si bo skuhala čaj iz volčjih jagod in pojedla zajtrk.

Ko je pojedla in popila, je v časopisu prebrala, da je severno-jugovzhodno od puščave vzklil velik požar. Prestrašila se je, saj je tam živel Strašnik. Skuhala je napoj in ga s svojo čarovnijo poslala tja, da bi pogasil požar. Napoj je vseboval:

- volčje jagode,
- polžjo sluz,
- liste drevesa iz pragozda,
- vodo vmešano v malo mleka,
- stare zdrobljene volkove kosti,
- 3 kapljice kovine.

Kljub hitremu ukrepanju je nekdo umrl. Bila je jezna in hkrati žalostna.

Eva Gramc 5. a

SLON CIRIL IN ŠOLA

Slon Ciril je bil zelo žalosten, ker ni imel prijateljev in tudi znanja ne. Živel je namreč v živalskem vrtu.

- Rad bi hodil v šolo, je pogosto sitnaril.

- Daj no, saj ni tako hudo, je rekla žirafa Kaja.

- Ne razumem, zakaj bi ti raje hodil v šolo, kot da bi tukaj lenaril, je zarenčal krokodil.

- Pa še domače naloge ne boš imel, je pripomnil papagaj.

- Vi me ne razumete. Rad bi hodil v šolo zato, ker se tam veliko naučiš!

Ciril se je odločil, da bo pobegnil iz živalskega vrta. Ponoči, ko so vsi spali, je vzel zalet in … Podrl je kletko. Živali so se zbudile.

- Kaj počenjaš, so vzklikale.

- V šolo grem, je zadovoljno odvrnil Ciril.

Stekel je iz živalskega vrta. Pešačil je po mestu. Naenkrat je na ogromnem dvorišču zagledal napis Š-O-L-A.

- Juhu, prišel sem!

Vstopil je v šolo. Učiteljico je skoraj kap, otroci pa so ploskali in veselo vzklikali. Poprosil je, če se lahko z njimi uči. Učiteljica je privolila. Ciril je hodil v šolo. Bil je presrečen. Nazadnje je ugotovil, da je šola najboljša.

Neža Paplar, 3. a

SLONČEK BIMBO

Nekoč je v živalskem vrtu živel slonček Bimbo. Nekega dne, ko je bila na obisku skupina otrok, so se zelo grdo obnašali do njega, vanj so metali papirčke in hrano. Bil je zelo žalosten in jezen.

Nekega dne, pa je čuvaj pozabil zakleniti vrata. Slonček je takoj izkoristil priliko in zbežal iz živalskega vrta. Dobro si je zapomnil obraze otrok in odšel v njihovo šolo. Ko je vstopil v njihov razred, so bili eni začudeni, eni pa prestrašeni. Toda kmalu so prišli čuvaji in ga odpeljali nazaj v živalski vrt.

Otroci so se zmenili, da se ne bodo nikoli več norčevali iz živali.

Tina Radulović, 3. a

FILKO

Nekoč je živel slon po imenu Filko.

Slon Filko je hodil levo in desno po kletki in ni vedel, kaj naj dela. Odločil se je, da gre na potep. Vzel je zalet in uničil ograjo. Stekel je po cesti in nekaj časa taval po mestu. Vsi so ga debelo gledali. Zavil je na Šolsko ulico. Na koncu ulice je stala šola, okoli nje pa polno otrok. Zazvonil je šolski zvonec. Otroci so šli v šolo, slon pa za njimi. Pogledal je v učilnico in učiteljico je skoraj kap. Otroci so vriskali in ga povabili v razred.

Usedel se je v prvo klop, da bi bolje videl na tablo. Ker pa med poukom ni smel klepetati, je odšel nazaj v živalski vrt.

Filip Vilfan, 3. a

MOJA RAZMIŠLJANJA OB SVETOVNEM DNEVU ZEMLJE

Če bomo odlagali odpadke v naravo, jih bodo živali pojedle ter se tako zadušile in umrle. Zato moramo za rastline, živali, okolje in seveda naravo bolje skrbeti.

Narava je neizprosna, moramo jo varovati.

BODIMO EKO IN ČUVAJMO NARAVO!!!!!

Nekdo se je zaletel v drevo, ki k sreči raste naprej.

Ta roža mi je zelo všeč.

Tej majhni smrečici je nekdo posekal vrh, ampak raste naprej, poganjajo nove veje.

Vse slike so nastale med mojim sprehodom v naravi.

Larisa Rožič, 5. a

DETEKTIVKA REBEKA

Zamežikam v čudovit sončen dan in se vselim obiska živalskega vrta. Po jutranjem ritualu se odpravim na izlet. Obožujem živali, zato velikokrat obiščem živalski vrt. Toda ta dan je bil vse prej kot sproščen ogled živali.

Že na vhodu me je pričakal upravnik živalskega vrta. Vedel je, da pridem, saj je moj dober prijatelj in sem ga dan poprej obvestila. Navadno ob mojem obisku skupaj spijeva čaj in poklepetava. Tokrat mi je že od daleč mahal. Panično mi je razložil, da je izginila zvezda živalskega vrta – bengalski tiger.

Odpravila sem se do tigrove kletke in si jo podrobno ogledala. Nisem opazila nobenih sledi. Natančno sem pregledala tudi tigrov brlog. Na tleh je ležala rokavica. Dala sem jo v vrečko in jo pokazala upravniku.

»Veš čigava je?« sem ga vprašala. Odkimal je. Skupaj sva se odpravila do oskrbnika. Podrobno sem ga izprašala. Tako sem izvedela, da so tigra pogrešili okoli 12. ure. Še enkrat sem si podrobno ogledala kletko in opazila sledi nasilnega vstopa. Tiger se je očitno branil, saj sem na oknu odkrila drobno kapljico krvi. Kri me lahko pripelje do tatu. Vzela sem vatirano palčko in z okna vzela malo krvi. Odnesla sem jo v laboratorij, kjer so pregledali DNK. Mogoče pa najdemo storilca v bazi podatkov policije. Izvedela sem, da gre za moškega. V bazi podatkov kriminalcev pa ga ni bilo.

Vrnila sem se v živalski vrt k upravniku in ga vprašala: »Je bil okoli poldneva ob tigru kakšen sumljiv moški?«

Malo je pomislil in prikimal: »Skupina petih moških. Malo nenavadno. Navadno nas obiščejo družine in pari. Ali stari starši z vnuki. Pet odraslih moških skupaj brez otrok ali žena je pa res čudno!«

»So imeli kaj nenavadnega seboj, so prišli s kombijem?« sem nadaljevala z vprašanji. Pomislila sem, da bi bilo prelepo, da si je zapomnil registrsko številko. In res si je ni. A živalski vrt je imel nadzorne kamere na parkirišču in ogledala sva si vse posnetke. Na posnetku sva videla moške z veliko črno torbo in tudi registrska številka vozila je bila lepo vidna: CMD 101-004.

Poklicala sem na policijo, prijavila izginotje tigra in jim predstavila svoje sume. Že čez nekaj ur so nam s policije javili, da so tigra našli in da so ga odpeljali na kliniko za živali, saj je bil močno zdelan in omamljen.

Policija je aretirala vseh pet tatov. Tigra so čez dober teden pripeljali nazaj. Upravnik mi je bil zelo hvaležen in mi je podaril letno vstopnico za živalski vrt.

Rebeka Škoberne, 5. a

Ivan Sivec: PUSTOLOVŠČINA OB SOČI

Ta teden sem prebral knjigo, ki opisuje pustolovščine Nejca in njegove družine na počitnicah ob Soči. Najde granato in se znajde v čudnih situacijah. To knjigo bi priporočil tudi sošolcem, je zelo zanimiva. Res sem jo hitro prebral.

Kristjan Repinc Zupančič, 7. a

ČRNA OVCA IN GRDI RAČEK

Bilo je v Bohinju. Ovce so se nekega pomladnega jutra zbrale ob jezeru. Pastirji naj bi jih gnali na planino na pašo. Vse ovce so bile bele, razen ene. Ta je bila črna.

Bele ovce črne niso marale. Ves čas so jo odrivale stran in ji govorile, da ne bo šla z njimi na planino. Žalostna črna ovca je tako ostala sama ob jezeru. Iz jezera jo je opazoval grdi raček.
Grdi raček: Pozdravljena, ovca! Zakaj si žalostna?
Črna ovca: Zato, ker sem črna, ostale ovce me ne marajo. Niso me vzele s sabo na planino.
Grdi raček: Nikar ne bodi žalostna. Tudi mene ostale race ne marajo, ker sem siv in grd. Tudi jaz sem sam in žalosten. Veš kaj, lahko sva midva prijatelja. Tu ob jezeru je veliko trave. Ves čas bova skupaj.
Črna ovca: Beeee, kako si prijazen.
Bela vrana: Kra, kra! Se vama lahko pridružim? Tudi mene nihče ne mara, ker sem bela.
Grdi raček, črna ovca: Lahko postanemo prijatelji.

Luka Avsenek, 4. a

MIHI IN CIGARETI

Nekega dne je Mihi na tleh zagledal škatlico cigaret. Takoj je pomislil, da bi poizkusil kaditi, čeprav je vedel, da je kajenje zelo nevarno. Hotel je postati največji frajer na svetu.

Vedel je, da je to nespametno. Njegovi starši so tudi kadili in sedaj imajo velike težave. Vedno so ga opozarjali, naj ne kadi. A to Mihu ni kaj dosti pomenilo. Sklenil je, da bo pokadil CELO ŠKATLICO cigaret. Razmišljal je, kam naj se skrije. Zelo dobro skrivališče je bila sosedova češnja. Naslednji dan se je odpravil. Vzel je vžigalnik in poskusil prvo cigareto. Malo je zakašljal, malo se je dušil, vendar ga to ni motilo. Vzel je še eno in še eno, malo se mu je že vrtelo, vedno težje je dihal. Ni bilo dobro. Postalo mu je zelo slabo in padel je z drevesa na tla. Poškodoval se je, ni pa vedel, kako naj to pove svojim staršem. Počasi in s težkim srcem je odšel proti domu. Tam so bili vsi zbrani okoli mize. Mihi je čisto počasi iz žepa potegnil škatlico cigaret in jih je postavil na mizo. Starša sta ga presenečeno pogledala. Mihi se jima je opravičil in priznal, da kajenje res ni dobro. Ker je naredil nekaj, česar ne bi smel, je dobil zelo hudo kazen.

Mihi se je odločil, da ne bo nikoli kadil, saj mu je bilo preveč slabo.

Jerca Jerman, 5. a

PIPI POZABI DOMAČO NALOGO

Pipi se je popoldne doma igral, gledal televizijo, igral igrice in se zabaval, namesto da bi naredil nalogo. Mama ga je dvakrat opozorila, naj jo naredi, a je ni poslušal. Potem ga je poklical Miha, če gre z njim na igrišče. Naloga še vedno ni bila narejena in tudi sama se ni hotela napisati.

Zvečer je mami rekel, da je nalogo naredil in odšel spat. Zjutraj je pozno vstal in tekel v šolo. Učiteljici se je opravičil, da je moral pospravljati drva. Učiteljica pa je odgovorila: »Se mi je pa zdelo, da sem te videla na igrišču ...«

Jakob Egart, 5. a

ANDREJ IN ČEŠNJE

Nekega dne je Andrej poležaval na kavču in čakal, da se mama in oče vrneta iz službe. Med čakanjem je postal lačen in pričel je premišljevati, kaj bi si pripravil za pod zob. Skozi okno je zagledal prelepo sosedovo češnjo. Pomislil je, da bi lahko pojedel nekaj češenj in tako lažje počakal kosilo.

Najprej je skoval načrt, kako se bo neopazno pritihotapil na sosedov vrt. Soseda je zamotil tako, da mu je pred hišo prižgal cev za vodo. Načrt je bil preprost in bilo je zelo smešno, ko je cev začela plesati po dvorišču, iz nje pa je na vse strani špricala voda. Andrej je zaslišal sosedove krike in korake ter nemudoma stekel na vrt. Ko je sosed pričel loviti cev, je Andrej hitro splezal na češnjo in pričel jesti češnje. Pri tem pa se mu je zalomilo. Ko je sosed ujel cev in zaprl vodo, se je Andrej premaknil in pri tem splašil ptice. Sosed je ptice videl in odšel pogledat, kaj se dogaja. Pregledal je vrt, grmovje ter vrtno lopo. Ker ni ničesar našel, je odšel v hišo. Andreju je v tistem trenutku odleglo in tako zelo se je najedel češenj, da ni mogel več splezati z drevesa, saj ga je bolel trebušček. Poskušal je in poskušal, a mu ni uspelo. Padel je z drevesa. Sosed je slišal ropot in hitro prišel na vrt, kjer je zagledal Andreja. Vprašal ga je, kaj počne na njegovem vrtu. Andrej se mu je zlagal, da je prišel po žogo, ki mu je padla čez ograjo. Sosed mu je na začetku verjel, nato pa je na Andrejevi beli majici zagledal rdeče madeže od češenj. Bil je jezen, ker je Andrej brez vprašanja jedel njegove češnje, po vrhu pa se mu je še zlagal. Poklical je Andrejevo mamo in očeta, naj ga prideta iskat. Andrej je bil zelo prestrašen. Ni vedel, kako ga bosta mama in oče kaznovala. V mislih je videl najhujše kazni, da mu bosta vzela video igrice, da mu bosta prepovedala iti na igrišče ali kar je najhujše, da mu bosta prepovedala hoditi na trening košarke. Ko sta mama in oče končno prišla, jima je Andrej iz obraza prebral, kako sta jezna. Najprej sta se opravičila sosedu, nato pa so skupaj odšli domov.

Doma je sledila kazen. Za cel teden sta mu prepovedala treninge košarke. Andrej je bil zelo žalosten, vendar je vedel, da si je kazen zaslužil. Sklenil je, da ne bo več kradel in lagal ter da bo naslednjič soseda prosil za češnje.

Patricia Pobor, 5. a

Neko soboto se je Andrej zbudil že ob pol šestih. Bilo je poleti in bilo je zelo vroče. Zahotelo se mu je nekaj sladkega in spomnil se je, da imajo sosedje zrele češnje.

Vstal je in se oblekel. V kuhinji si je pripravil zajtrk. Čez približno dve uri in pol so prišli dol še ostali člani družine. Tudi oni so si pripravili zajtrk. Ko so pojedli, so pospravili mizo in pomili posodo. Njegova sestra Klara je odšla ven s svojimi prijateljicami, mama je odšla v trgovino, oče pa je v delavnici popravljal kosilnico. Ko je bila ura približno enajst, je Andrej naskrivaj odšel k sosedom. Splezal je na češnjevo drevo in začel jesti češnje. Kmalu so prišli sosedi iz hiše obirat češnjo. Komaj se jim je izognil in se skril za visoko gredo. Po eni uri so obrali češnjo in odšli v hišo na počitek. Šele takrat je Andrej lahko zapustil skrivališče.

Odločil se je, da sosedovega Janeza povabi na šolsko igrišče igrat nogomet. Takoj ko je pozvonil, so mu odprli. Ponudili so mu slastne češnje, vendar jih ni mogel jesti, ker se jih je že prej najedel. Z Janezom sta se vrnila ravno pravi čas za kosilo. Pri Andreju so za kosilo imeli

govejo juho z rezanci, pire krompir, zeleno solato in jetrca. Pri Janezu pa je mama spekla češnjevo pito.

Andrej je imel zaradi češenj zelo slabo vest. Vedel je, da jih je ukradel, sosedje pa so mu jih sami ponudili.

Eva Gramc,5. a

Andrej je na poti domov šel mimo sosedove češnje. Tako omamno so dišale, da se je v trenutku znašel v krošnji. Oba žepa je napolnil s slastnimi sadeži.

Napotil se je v park. Tam je srečal Pipija in Miho. Zlagal se jima je, da mora domov. Pipi in Miha sta vedela, da ima nekaj za bregom, zato sta mu sledila. In res. Skrit med grmovjem je Andrej stresel češnje na tla in se začel mastiti. Pipi in Miha sta se spogledala. Odločila sta se, da mu jo zagodeta. Miha je oponašajoč sosedov glas zavpil: »Ti si torej kradel moje češnje!« Andrej je prestrašen poskočil in se udaril v vejo debelega hrasta. Na čelu mu je zrasla grda buška. Pipi in Miha sta se začela krohotati. Miha mu je rekel: »To se zgodi, če češenj ne deliš s prijatelji.« Andrej je jezno odvihral domov.

Doma ga je mama vprašala: »Kako si staknil buško?« »Češnje sem jedel«, je odgovoril Andrej. Mama je skomignila z rameni in mu podala obkladek.

Rebeka Škoberne, 5. a

PRI LEBDIVKAH

Klara, Tajda, Sara, Gabrijela in jaz smo odšle na sprehod po gozdu. Bilo je zelo temno in mraz. Ob robu gozda smo zagledale ledeno mestece. V njem so bile majhne hišice, v katerih so živele neznane živali.

V prvi hiški smo skozi okno videle tri Lebdivke. Potrkale smo, vrata so se odprla in vstopile smo. Notri je bilo vse tako lepo, čisto in dišalo je po … po cvetlicah in sadni kupi. Mmmm, je rekla Klara. Hodile smo po hiši in nato šle na vrt. Tam so nas zagledale Lebdivke, ki so nas vprašale, kaj delamo pri njih. Povedale smo, da smo se izgubile. Izgovorile so čarobne besede in tudi me smo začele lebdeti.

Bilo je super. Dale so nam tudi jesti. Srečne smo odšle domov.

Taira Salkić, 4. b

S prijateljico sva se odločili, da bova odšli k Lebdivkam. Malo naju je bilo strah, ker sva slišali, da lebdijo. Premislili sva si in raje odšli naprej, ampak ravno takrat so Lebdivke odprle vrata in videli sva, da so en meter nad tlemi.

Prestrašeni sva stekli v drugo smer, a pri tem sem padla. Potem sva se opogumili in šli noter. Povedali sva jim, da imajo zelo lepo hišo. Lebdivke so postregle hrano. Imele so čokoladno torto, pico, sladoled, mafine in celo krofe z mrvicami. Povedale so nama, da rade rišejo, barvajo in kuhajo. Še nikoli nihče ni bil pri njih, razen mali medvedki.

Njihov največji sovražnik je volk, ki jim vedno vse uniči. Prav takrat je prišel in se razveselil slastne hrane. Lebdivke so začele vpiti in s tem tako prestrašile volka, da je pobegnil. Nato so prinesle napravo za lebdenje in jo dale na pet centimetrov višine. Ciljale so v naju in naprava je zadela naju z mucko Piko. Takoj sva začutili, da se nekaj dogaja. Pogledali sva na tla in videli, da lebdiva. To je bil zelo dober občutek.

To bova povedali vsem najinim prijateljem in tudi to, da so Lebdivke prijazne. Postale smo najboljše prijateljice.

Sara Pobežin, 4. b

Nekoč sem bil v Tržiču pri babici in z avtom sva odpotovala do samotne hiše. Potrkala sva na vrata in Lebdivke so nama odprle. Lepo so naju pozdravile in rekle, naj vstopiva.

V hiši je bilo zelo toplo, v peči je bilo zakurjeno. Vprašale so naju, če bi tudi midva lebdela. Babi je takoj pristala, mene pa je bilo kar malo strah, vendar mi je kmalu postalo zelo všeč.

Miha Brišar, 4. b

Jaz sem Luka in to je moj prijatelj Benjamin. Nekega dne sva se odločila, da greva v dolino, kjer živijo Lebdivke. Slišala sva, da so grozne in da se jih vsi bojijo.

Ko sva prišla v grad, naju je bilo zelo strah. Zagledala sva Lebdivke, ki so se glasno smejale. Ko so naju zagledale, so prišle k nama in naju takoj povabile v svoj dom. Povedala sva jim, da bi se rada naučila lebdeti.

Pogovarjali smo se in bile so zelo prijazne. Najstarejša nama je dala čarobni napitek in ko sva ga popila, sva lahko hodila po zraku. Občutek je bil zelo dober. Od takrat sva z Benjaminom dobra prijatelja Lebdivk.

Če imava čas, odideva v dolino in se tam zabavava in lebdiva z najinimi prijateljicami.

Luka Fišteš, 4. b

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Moj najljubši šport je nogomet. Igra se na nogometnem igrišču. Za nogomet potrebujem dres, kopačke, nogavice in ščitnike. Na igrišču je 10 igralcev in golman. Z žogo poskušajo zadeti gol nasprotnemu moštvu. Tukaj je tudi sodnik, ki sodi prekrške. Rumen karton te opozori, rdeči pa te izključi iz igre. Moj najljubši klub je Manchester United in igralec Marcos Rashford. Tudi sam treniram nogomet. Igram v NK Šenčur. Moja družina meni, da je to dober šport.

Patrik, 3. a

Najbolj mi je všeč kolesarjenje. Najprej oblečemo oblačila za kolesarjenje, si pripravimo zaščitno opremo ter kolo. Za kolesarjenje potrebujem čelado, ščitnike, športna oblačila in primerno obutev. Kolesarim lahko pred blokom ali na cesti. Za varnost poskrbim tako, da ne divjam in upoštevam prometne znake. Navijam za Primoža Rogliča, zato ker je že velikokrat zmagal. Tudi moji starši mislijo, da je kolesarjenje zanimiv šport in vsi radi kolesarimo.

Tina, 3. a

Moj najljubši šport je smučanje. Všeč mi je, ker si na svežem zraku, ker lahko voziš hitro ali pa počasi. Za smučanje potrebuješ primerno velike smuči, palice, smučarske čevlje, čelado, bundo, smučarske hlače in rokavice. Smučam vedno na urejenih smučiščih, zato moram kupiti tudi smučarsko karto za vstop na gondolo in sedežnico. Na smučišču veljajo pravila. Reče se jim FIS pravila, ki se jih moramo držati vsi smučarji, da se izognemo nesreči. Obstaja 10 pravil. Najraje smučam skupaj z atijem, mamico in Vito. Po navadi se nam pridruži še dedi. Pred odhodom na smučanje si pripravim malico. Med smučanjem se večkrat ustavim na robu smučišča in počakam, da se zberemo skupaj. Všeč mi je, ko gremo v kočo na čaj. Včasih sem navijal za Tino Maze, sedaj pa za Žana Kranjca. Enkrat si želim smučati v Avstriji.

Filip, 3. a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je vesoljček. Narejena je iz volne. Ima zelo dolg in ozek vrat. Je zelene barve. Na telesu ima moder smrček. Na obrazu ima narisan velik nasmešek. Ima veliko oko. Na vrhu glave ima kratke lase. Ima dve majhni roki in dve majhni nogi. Dobila sem jo za božič. Všeč mi je, ko jo ponoči stiskam. Mami meni, da je zelo lepa.

Neža, 3. a

Moja najljubša igrača je konjiček. Je bele barve. Grivo ima speto v kitke, ki so lepo pisane - roza, vijolična, siva in bela. Ima modre oči in svetlo roza gobec. Kopita so sive barve. Narejen je iz volne. Izgleda kot iz pravljice in je zelo lep. Z njim rada spim. Sestrica ima podobnega in večkrat se igrava. Dobila sem ga od tete iz Avstrije. Teta ga je sama izdelala. Imam še veliko drugih igrač od tete, ki vse ročno izdela. Mojemu konjičku je ime Lili. Všeč mi je, ker je zelo velik in lep.

Aiša, 3. a

Moja najljubša igrača je dojenčica z imenom Sofija. Ima kožno barvo kot mi ljudje. Oči ima svetlo modre in majhen nos. Z dojenčico se igram tako, da jo kopljem v kadi, potem pa obrišem z brisačo, da je čisto suha. Ko je suha, jo oblečem v bleščečo obleko z roza pentljo. Dojenčica je velikokrat lačna in jo moram nahraniti. V lepem vremenu jo položim v voziček in peljem na sprehod. Ko pride poletje, se igram v domačem bazenu. Učim jo plavati. Punčko sem dobila od očijeve sestrične iz Nemčije. Ko je čas za spanje, ji povem pravljico za lahko noč in tako lažje zaspi, jaz pa se tudi bolj sprostim. Vsi domači pravijo, da zelo dobro skrbim za dojenčico.

Evita, 3. a

MOJA NAJLJUBŠA ODDAJA

V prostem času najraje po TV gledam oddajo Še ščepec čarovnije. To je mladinska serija. V njej spoznamo čarobno kuharsko knjigo. Glavne nastopajoče so tri najboljše prijateljice. Najbolj zanimivo je, ko kuhajo čarobne jedi. Med gledanjem sem se naučila pomena pravega prijateljstva. Prijateljice se včasih skregajo, vendar ko ena potrebuje pomoč, si vedno pomagajo. Serija je na sporedu po poročilih na Nickelodeonu. Serija ima dve sezoni po več delov. Najraje jo gledam z družino. Najbolj nam je všeč, ker se ob gledanju nasmejimo.

Lana, 3. a

Nevarni Henri je film. Govori o super junaku. Nastopajo Ray, Henri, Jasper, Pajper, Vili, Guč. Henri je močan in hiter. Ko napihne balonček, se preobrazi. Je zelo zabaven in živi z družino. Dela v trgovini, pod trgovino je skrivni bunker. Henri in Ray imata super moči. Henri ima super hitrost, Ray pa je neranljiv. Ima majhno družino in velik dom. V filmu je tudi malo nasilja. Njegovo najljubša igrača je načo grmada. Henri je osredotočen na vsako stvar.

Domen, 3. a

Najraje gledam risanko o radovednem Georgu. Ta risanka je poučna. Govori, kako zložiti knjige v knjižnici, kako zložiti čevlje za kegljanje, o kuhanju, dostavi … Nastopajo gospod z rumenim klobukom, opica, Anica, Tine, dedek in babica. V tej risanki izvem veliko o pravilih obnašanja, postopkih. Gledam jo vsak dan ob 11.20 ali ob 19.55. Zjutraj so štirje deli risank, zvečer pa dva. Gledam jo s sestricami, včasih tudi s starši. Lahko se veliko naučim. Všeč mi je, ker je smešna in zabavna. Mami in ati menita, da je zelo dobra za vse otroke.

Samina, 3. a

MOJE IME JE KORONA VIRUS

Sem novi virus iz skupine korona, ki so me poimenovali SARS-Co-2. Povzročam pa bolezen, ki ji pravijo COVID-19.

Izbruhnil sem na Kitajskem, v mestu Vuhan, decembra leta 2019. Najprej so zaznali večje število pljučnic, ki pa niso imele običajne povzročitelje za pljučnico. Študije so pokazale, da sem čisto nov koronavirus. Ko okužim človeka, so prvi znaki povišana telesna temperatura, kašelj in občutek pomanjkanja zraka. Najraje okužim starejše, ki so manj odporni in imajo oslabljen imunski sistem. Otroke največkrat izkoristim, da samo prenašajo bolezen, bolezenskih znakov pa skorajda ne kažejo in sploh ne občutijo, da so okuženi. Najprej me niso jemali dovolj resno, zato sem se razširil po vsem svetu. Ker se prenašam kapljično, se zelo hitro širim med ljudmi, zato so države začele ukrepati. Najprej so zaprli vse državne meje, prepovedali druženje v javnosti in zahtevali nošenje mask in obvezno uporabo razkužil. Ker je umrlo na tisoče ljudi po svetu, so v Slovenije in še v nekaterih drugih državah še bolj poostrili ukrepe. Zaprli so večino javnih ustanov in tovarn. Prepovedali so tudi vse javne nastope in koncerte, kjer se zbirajo velike skupine ljudi. Od ljudi so zahtevali, da ostanejo doma. S temi ukrepi so mi preprečili, da se širim tako hitro in tako učinkovito, kot sem se.

Znanstveniki so ugotovili, da je zame nujno potrebno cepivo. Slišal sem, da je svetovna zdravstvena organizacija WHO sporočila, da bi lahko izdelali cepivo v letu in pol. Farmacevtsko podjetje in ustanove se med seboj povezujejo na mednarodni ravni in se trudijo po svojih najboljših močeh. Največje težave pa jim povzročam z mutacijo. Naredil sem pravo zmedo po svetu. Slišim veliko govora o tem, da na svetu nikoli več ne bo tako, kot je bilo v času pred mojim izbruhom.

****

Sem močna bolezen. Prišel sem iz laboratorija s Kitajske. Sem majhen virus, ki grem v nos in se tam nastanim. Ljudje umirajo zaradi mene. Prenašam se po celem svetu, ker se ljudje objemajo, rokujejo …

Ko sem prišel v Slovenijo, sem se še tam nastanil v človeku. Zaradi mene so zaprli vse šole v Sloveniji. Šola poteka na daljavo, in sicer doma. Vlada in predsednik Slovenije so rekli, da se ljudje ne smejo družiti, da se ne smejo obiskovati, lahko pa hodijo na sprehod v naravo. Otroci morajo že 9 tednov delati za šolo kar od doma.

Upam, da se ne bom več ponovil, ker celo mene skrbi, kaj bo z drugimi. Če me ne bo več, bo Zemlja lahko spet zadihala.

Učenca 5. a razreda

UPAMO DA BO TAKO!!!

=

GALERIJA ŽIVLJENJA

Začetki Galerije življenja, ki je v učilnici št. 11, segajo že v leto 2008, ko so učenci skupaj z učiteljem ustanovili ilegalno društvo z imenom Društvo, ki ga ni. Zanj, kot se že iz imena lahko razbere, ni vedel nihče, razen čistilke. Srečanja društva so potekala dvakrat ali trikrat mesečno v poznih popoldanskih urah. Takrat so se člani skupnosti družili, kasneje pa začeli z »okraševanjem« učilnice. Prvi dodatki so bili napisi zgodovinskih obdobij, ki so jih obesili pod strop. Kasneje so bile izobešene še risbe in predmeti (kamnita sekira, puščica, papirus, meč, ikona ...), vse vezano na zgodovino.

Pomembno prelomnico za ustvarjanje po površinah Galerije življenja je predstavljal zlat napis/grafit nad tablo učilnice »Ni vse temno, kar se sveti.«. Ker na vpadljiv napis na steni ni bilo posebnega odziva, se je okraševanje učilnice nadaljevalo. Leta 2019 je bil napis nad tablo prebarvan in na novo zarisan. Kasneje so se nekateri učenci ob slovesu od šole podpisali na steno nad vhodom v učilnico.

Od leta 2017 se je za ustvarjanje v galeriji zagrelo vedno več učencev. Tako so nastale poslikave in napisi po stenah ter celo poslikava po stropu. Otvoritev Galerije življenja je bila 13. junija 2019.

Učilnica 11 je vedno imela nek čar in nek poseben občutek in ju še zmeraj daje. V njej se razvijejo pogovori, ki morda drugače nikoli ne bi prišli na dan, spletajo se nova prijateljstva in vse ustvarjalce na poseben način povezuje med seboj. Nastanek in ustvarjanje v Galeriji življenja pa ne bi bila možna brez učitelja Marka Aleša. Njemu se iz srca zahvaljujem, ker nam je ustvarjalcem, vse to ob vsaki priložnosti in okoliščini omogočil.

Marija Perne, 9. a

GALAKSIJE

Brez našega zmaja pač ne gre.

Gledam te …

Dve leti že nastajam – mandala.

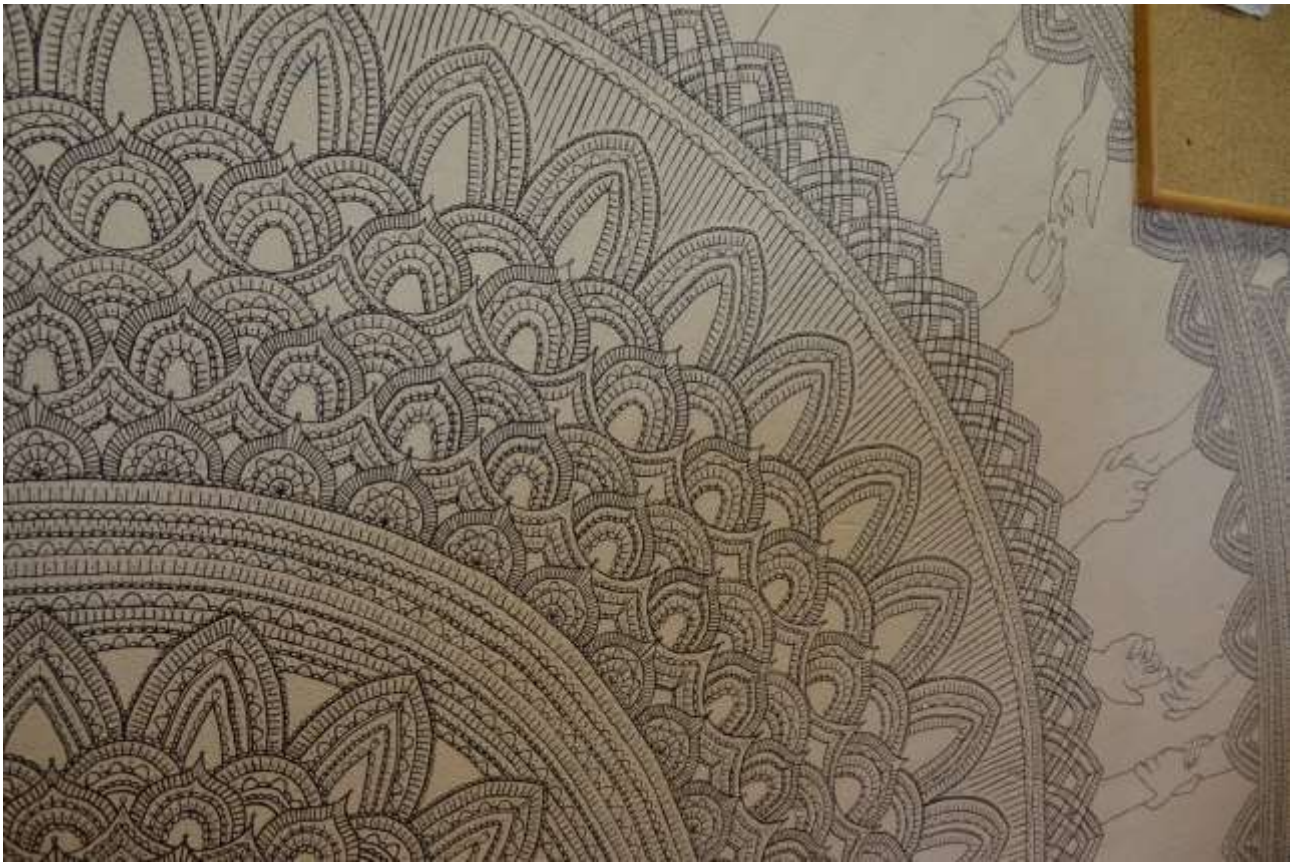

Pa naj bo začetek na koncu.